

rum, quas Patriarchalibus exæquare absurdum esset, mentio fiat: sed præcisè statui, ut antiqui mores servantur in Alexandrina Ecclesia, sicut in Romana, & Antiochena, necnon in aliis Ecclesiis? Hinc fit, ut in variis editionibus huic Canoni præfixus sit titulus iste; *de privilegiis Ecclesiarum*, qui sane haud conveniret, si comparandorum trium Patriarcharum sola mens Concilii fuisset. Nec incassum ab iis editum est in Canone, quod similiter aliis sua jura servantur Ecclesiis, cum tunc plures Metropoles jura propria ex consuetudine haberent, ac inter eas Ephesina, ut inquit Euagrius ^a, Patriarchico frueretur.

Sed quomodo in jure ordinandorum Episcoporum, super quo Canon ille conditus est, Romanum, Alexandrinum, & Antiochenum Episcopos justa cum ratione Concilium Nicænum comparasset, qui in his toto cælo discrepabant? Siquidem Romanus Episcopus in pluribus suæ Diocesis regionibus, nequidem Metropolitæ propria manu ordinabat: Alexandrinus, per totum Patriarchatum Metropolitica jura, ut probabimus, habebat; & Antiochenus quasi media inter illos jura obtinebat, hoc est, majora Romano, quantum ad hoc, licet in aliis ipso multò inferior, eique subditus esset; & minora Alexandrino. Etenim & Orientis Metropolitæ propria manu ordinabat, omniumque ejusdem tractus Episcoporum electionem, priusquam ordinarentur, assensu suo firmabat: quemadmodum Innocentius primus ^b ad Alexandrum Antiochenum ait, ei scribens, ut sicut Metropolitanos autoritate ordinabat singulari, ita impedire poterat, ne absque permisso conscientiaque sua, ceteri ordinarentur Episcopi. Equidem hisce rationibus ductus haud leviter arbitror, non tam hoc Canone comparisonem fieri inter Patriarchas quoad eorum jura, quam statui ut antiqui mores licet diversi, apud eos omnes servantur, sicut & in aliis Ecclesiis. Nec parùm in hoc confirmor à titulo in variis editionibus huic Canoni præfixo; *de privilegiis Ecclesiarum*, qui sanè prorsus ab eo alienus esset, si de Patriarcharum comparatione, & non de privilegiis ex consuetudine acquisitis in illo ageretur.

Ut autem circa Episcoporum ordinationes, tribus his Patriarchis simile jus non convenisse clarius dignoscatur, non pauca propria Alexandrinum consequutum esse hic observare ratio postulat. Inter illa istud imprimis maximum videtur, quod per universum Patriarchatum jus haberet Metropoliticum. Id autem omnibus haud commune fuisse certò discitur ex Novella Justiniani, dum ait quosdam Patriarchas jus Metropoliticum per suam Diocesim habuisse, alios verò non, sed Patriarchicum tantum. In quo consistat Metropoliticum, si quæras, in hoc dicam, quod sine illius, qui hoc potiebatur, consensu nullus fieri posset Episcopus. Id enim generaliter clarum est, ajunt Patres Concilii Nicæni: *Ut si quis præter Metropolitanæ sententiam fuerit factus Episcopus, hunc magna Synodus definivit Episcopum non esse oportere.* Quod autem primis sæculis statutum sit, ut non tantum per propriam Provinciam, sed & per omnes alias Patriarchatus sui Alexandrinus Antistes, Episcopos omnes propria manu, vel propria specialique autoritate per alios ordinaret, non paucis argumentis probabo. Quid clarius apud ^d Synesium? & quis apud eum non observavit Palæbiscæ Episcopum ex hoc legitimum non censi, quod Alexandria constitutus non fuisset? Palæbiscæ autem vicus erat Pentapoleos Metropolitæ Ptolemaidis subditus: ipsaque Palæbiscæ sicut Hydrax in Erythri Episcopi civitatem, Alexandrini Patriarchæ decreto redactæ sunt, eodem Synesio teste. Quis eundem non legit ad Theophilum Alexandrinum scribentem ^e post Antonii in Episcopum Olbiatis vici electionem, unum adhuc ei superesse, sacram scilicet manum ejusdem Patriarchæ Theophili, à quo uno consecrandus erat.

Sed & ordinationem ipsius Synesii Episcopi Ptolemaidis electi, ad eundem Theophilum spectasse, ipsummet Synesium ^f dicentem audiamus: *Omni nino plerique Epistolam hanc lecturi sunt. Nam hujus potissimum eam gratia dictavi,*

^a Euag. lib. 3.
c. 6. Jus Patr.
Εκπεπτόμεν δὲ τῶν
θρόνων, ἀποδίδωσθαι
δὲ τῇ Εὐφροσύνῃ, καὶ
τῷ πατριάρχῳ
δικαίον, ὅπερ ἀν-
τὴν ἀφείλεν ἡ ἐν
Χαλκηδόνι σύνοδος.

^b Innoc. 1. Ep.
18.

^c Conc. Nic.
can. 6.

^d Synesius Ep.
67. Τοῦτον ἐν
ἐνῇ καὶ μόνῃ ἀπο-
δεχθεῖσθαι Παλαῖ-
στικῆς ἐπίσκοπον,
ἀλλ' οὐδὲ τῶν
ἐνθεσμιῶν ἐκθέσμιον
μὲν ἐν, ὅσα γὰρ τῶν
γερόντων ἡμέσαι-
μεν, εἰ μήτε ἐν
Αλεξανδρείᾳ καὶ
τέτῃ, μήτε παρὰ
τρίων ἐνθάδε, καὶ
εἰ τὸ σύνθημα τῆς
χειροτονίας ἐκεῖ ἐν
ἐδόδοτο.

^e Idem Ep. 76.
Εὐδὸς ἐν ἐτὶ δεῖ, τῶν
κυριωτάτων μέντοι,
τῆς ἱερᾶς σοῦ χει-
ρὸς. τέτῃ μὲν Ολ-
βιάταις δεῖ. ἐμοὶ δὲ
ἐν ἡμῶν.

^f Idem Epist.
105. Οὐ βέλομαι
δὲ καταλελεῖσθαι
τῇ περὶ ἐμοῦ λό-
γον, ὡς ἀγνωθεῖς
ἤρπασα τὴν χειρο-
τονίαν. ἀλλ' εἰδὼς
ὁ θεοφιλέστατος πα-
τὴρ Θεόφιλος,
καὶ ὡς ἐπίσταται,
σαφὲς μοι ποιήσας,
οὕτως βελεύσας με
quò περὶ ἐμοῦ.